

Valg ikke udskrives nu. Men i hvert Fald er dette Ministerium af Hensyn til Nødvendigheden af, at Staten hurtigt faar et Statslaan — som jeg før sagde — afskaaret fra at udskrive Valg. Det maa jeg overlade til min Efterfølger, som forhaabentlig paa dette Punkt vil være heldigere stillet, idet jeg maa gaa ud fra, at Folketingets Flertal ikke overfor min Efterfølger vil stille saadanne Vilkaar for at stemme for Statslaanet, at dets Gennemførelse derved umuliggøres. Hvad der her kræves fra Oppositionens Side, indeholder en ganske bevidst Umuliggørelse af Statslaansforslagets Gennemførelse. Det er klart for enhver, at et saadant Krav som det, der her stilles af Landstingets Flertal, og som gaar ud paa at foreskrive Folketingets Flertal, at det mod sin Villie indenfor en knap tilmaalt Frist skal vedtage et Lovforslag, som er skrevet af Landstinget, er et Vilkaar, som intet Folketingsflertal kan gaa ind paa. Man ved derfor, at dette lader sig ikke gennemføre. Man ved, hvad man naar, at man slaar det nuværende Ministerium, og at de, der ikke kan tømme deres Lyst i den foreliggende Situation, faar den tilfredsstillet. Gid de maa faa Glæde deraf!

Finansministeren (Brandes): Der findes i det Ændringsforslag, som et Mindretal i Udvalget har stillet til Forslag til Beslutning, en Udtalelse om, at Ministeriet sikkert vil kunne skaffe den fornødne Tid til det Lovforslags Behandling, som ligger i Udvalget, derved at Fristen for Statslaanets Optagelse forlænges, og den ærede Ordfører for Mindretallet har ogsaa i sine Udtalelser henpeget paa, at den fornødne Tid til dette Lovforslags Behandling kunde skaffes derved, at man søgte denne Tidsfrist, som er sat ved Overenskomst med Bankerne, forlænget. Jeg skal derom da udtale, at jeg ingenlunde er uvillig til at søge denne Tidsfrist forlænget, og at jeg maa antage, at en saadan Henvendelse til Laangiverne, vilde finde en hensynsfuld Imødekommenhed. Jeg gaar ud fra, at der vil være Tale om en kortere Frist, og heller ikke kan jeg tænke mig, at nogen af Mindretallet skulde mene, at Udsættelsen skulde udstrække sig over et længere Tidsrum. Det vil altsaa sige, at man ikke ønskede denne Frist udstrakt længere end til, skal vi sige f. Eks. 8. Marts; og hvis dette er Meningen, skulde jeg mene, at det vilde være muligt for Finansministeren at faa en saadan Udsættelse af Tidsfristen gennemført.

Men for at jeg skulde gaa til en saa-

dan Forhandling herom med Bankerne, maatte Betingelsen fra min Side være den, at jeg ved Henvendelse til Bankerne kunde sige: Jeg er saa som Finansminister ogsaa i Stand til at sikre Bankerne, at et her i Rigsdagen hvilende Forslag om Statslaanet da vedtages. Jeg har altsaa ikke været tilstrækkelig politisk erfaren, den Gang jeg forhandlede med Bankerne om dette Statslaan, forsaavidt jeg gik ud fra, at det høje Folketing og det høje Landsting tilsvammen vilde vedtage Statslaanet og derved lovhjemle den med Bankerne sluttede Overenskomst, gik ud derfra, fordi Statslaanet var nødvendigt, hvilken Regering og hvilken Finansminister der end sad, og fordi alle Partier, Folketing og Landsting, havde været enige om de Udgifter, som nødvendiggør Dækning og nødvendiggør dette Statslaan. Men jeg har altsaa høstet denne Erfaring, som jeg antager vil blive yderligere bekræftet i Aftenens Løb, at jeg deri tog fejl. Jeg kunde altsaa ikke som Finansminister da forhandle ud fra den sikre Overbevisning, at Overenskomsten vilde blive lovhjemlet gennem det af mig indbragte Lovforslag.

Hvis jeg da nu igen skulde efter Opfordring, som jeg maa forstaa, af et Mindretal her i Salen — og dertil vilde saa vel ogsaa Flertallet i den anden Sal slutte sig — henvende mig til Bankerne om en Forlængelse af Tidsfristen — og indirekte ligger det jo i de Ord, der er anvendte af den ærede Ordfører for Mindretallet, og i selve Ændringsforslaget —, maatte jeg have til Gengæld et Tilsagn om, at uanset hvorledes det nu kunde forholde sig med andre Statslaanet ganske uvedkommende Forslag, vilde de to Partier være enige med Ministeriet i at skaffe den nødvendige Dækning til de paadragne Udgifter og sætte Regeringen i Stand til at føre Statsholdningen videre.

Jeg vil da til den ærede Ordfører for Mindretallet sige, at jeg er villig til at rette mig efter den Opfordring, han har stillet til mig; kun forlanger jeg — og dette vil ikke paa nogen Vis undre det ærede Medlem, — at jeg faar dette bestemte Tilsagn fra hans Side. Naar han har givet det, vil jeg være fuldkommen beroliget. Han vil sikkert ikke blive svigtet af de to Partier, som nu føres af ham i den videre Forhandling.

Thi hvordan vilde det gaa mig, hvis jeg ikke havde det Tilsagn? Det ærede Medlem siger, at der skal være fornøden Tid til Behandling af Forslaget. Men hvis der nu gives den fornødne Tid — lad os